

CSORNYI DÁVID

SZELLEMTANYA

*Elszáradt szőlőszárral átölelt ház,
az ablakpárkányon időtorzulás,
ott várnak a csuklyás jelenések
visszatesznek az anyaméhbe.*

*Halmazban bomlik a fal,
itt nőtt fel a rémület,
a téglák között kihajtott a fehér rózsza,
kedveskedésből, alkalomra.
A házban nem locsolgat senki,
minden festés történelem,
repedéseiben tátong a középkor;
háborúk, álbékék, haldokló hadvezérek.
Öngyilkos hercegnők, akikhez már senki
sem énekel albát,
szenvedő krisztusok, nem látta meg őket
a szürkehálygos isten.
Mezítelen nők felajzott zsiványok
szentükrében rejtik el keblüket,
s ahol kényszer az erőszak,
a türelem a jajgató kitartás.*

A számadás része a gipsznyom.

*Itt lakni,
itt lakni már nem lehet.
Omladozik az oszlop és a mennyezet,
a falból szemek pislognak rám:
vigyorognak a holtak,
vártak már, ez lesz az urnám.
Cserepes ajkaik azt súgják:
íme, lelked pislákoló búcsúfénye
megvilágítja az ajtót a következőnek.*

*És én minden vályognak meggyóntam bűneimet,
amit elkövettem. Ezt csak tisztán lehet:
a halottaknak nincs életnedvük, így sajátomat fröcskölöm
a falra, megszentelem, távozz innen, Isten nevében.*

*Nem vagyok egy született ördögűző,
kevés nekem a gumiszoba.
A hippokampusz romjain ordítok,
vajon én vagyok a próféta?*

DEGENERÁCIÓ

*Én szeretem a zenét.
Az agyam gitár,
valóm a húrokat pengeti,
öreg dallamot játszik,
mindahányszor újra hallom,
nem hasonlít:
változik a kotta, más a hangolás,
a húrok száma hol csökken, hol nő,
hamissá válik az öncenzúra,
mindig mást mond a beszélő,
a felkonfugyanaz, a dal analóg,
kifakad a bentlakó, fülbemászik
a demencia, elsorvad egy élet,
s az utolsó zsoltárt a miseborpusztító énekli:
„Járom Uram az életnek tövises nagy útjait,
bocsásd meg, ha gyarlóságom olykor tán tévútra vitt.”*